

Οι Τρεις Ιεράρχες και η Παιδεία

Γράφει ο **Απόστολος Παπαδημητρίου**.

Οι Τρεις Ιεράρχες έχουν αποβληθεί από τα σχολεία μας ως ανεπιθύμητοι! Και είναι ανεπιθύμητοι ως προκλητικοί, αν και παρήλθαν 1600 και πλέον έτη από την κοίμησή τους. Προκαλούν εμάς τους ανερμάτιστους και ανεπαρκέστατους.

Είμαστε ανερμάτιστοι, καθώς έχουμε αποβάλλει κάθε πίστη και ιδεολογία. Ο πρακτικός υλισμός έχει σαρώσει τις υπάρξεις μας και οι ιδεολογίες έχουν σαρωθεί μετά την παταγώδη αποτυχία να εμπνεύσουν έναν αγώνα για καλύτερο κόσμο.

Γι' αυτό και κάποιοι φιλόσοφοι γράφουν για το πέρασμα στην μεταϊδεολογική εποχή. Θεωρώ ότι αυτή είναι συνάμα και μεταχριστιανική εποχή, καθώς ο ευαγγελικός λόγος λοιδορείται, περιφρονείται και πολεμάται στο όνομα δήθεν της προοδευτικότητας.

Πίσω από αυτή καλύπτεται ολοένα και περισσότερο η γνωστική ανεπάρκεια αυτών που στρογγυλοκάθισαν στους θώκους εξουσίας και δεν έχουν άλλο ενδιαφέρον παρά να ασκούν την εξουσία με οποιοδήποτε τίμημα σε βάρος της συνείδησής τους και των λαών που διαφεντεύουν. Και ο λόγος είναι απλός: Έχουν απολέσει παντελώς τα δύο κύρια στοιχεία της παιδείας: Ήθος και φρόνημα.

Οι Τρεις ιεράρχες υπήρξαν κορυφαίοι των γραμμάτων της εποχής τους. Σπούδασαν στις πιο φημισμένες σχολές και απόκτησαν ευρύτατη μόρφωση. Αν και ανατράφηκαν σε περιβάλλον, όπου άνθιζε η νέα πίστη, η χριστιανική, δεν δίστασαν οι γονείς τους να τους εμπιστευθούν σε δασκάλους, που δεν είχαν αποδεχθεί την πίστη αυτή.

Δεν ήσαν όμως δάσκαλοί τους οι ξεπεσμένοι ψευτοφιλόσοφοι της παρακμής των ύστερων ρωμαϊκών χρόνων. Δεν επιδίωκαν τον εμπλουτισμό του πανθέου, όπως πολλοί άλλοι πολίτες, με εισαγωγή «θεοτήτων» από την Ανατολή. Το ιδανικό του καλού καγαθού πολίτη τους ενέπνεε και το ζήλο να καταστούν τέτοιοι οι μαθητές τους εμφύτευαν στις καρδιές τους.

Κάποιος που έχει μελετήσει σε βάθος το Ευαγγέλιο του Χριστού, όπως οι Τρεις Ιεράρχες, ασφαλώς και δεν έχει ανάγκη να προστρέξει στην αρχαία ελληνική Γραμματεία, ώστε να αντλήσει συμπληρωματικά εφόδια. Ο Ιησούς Χριστός, το αιώνιο πρότυπο, έθεσε σε αχρηστία τον αρχαίο ιδεαλισμό των ωραίων λόγων με την πλήρη ταύτιση, κατά τον δημόσιο βίο του, έργων και λόγων. Απαξίωσε στο έπακρο κάθε τι που ο άνθρωπος της πτώσης θεωρεί σημαντικό και παθιάζεται γι' αυτό: Πλούτο, δόξα, ηδονή.

Και οι Τρεις μέγιστοι φωστήρες με την άσκηση, ως απαραίτητη προϋπόθεση για τον φωτισμό και τη θέωση, έδειξαν θαυμαστή συνέπεια λόγων και έργων. Αναλώθηκαν για τον συνάνθρωπό τους, την εικόνα του Θεού, αποβάλλοντας το φορτίο της υλικής περιουσίας και αιρόμενοι επάνω από την επιθυμία της κοσμικής δόξας, ώστε να έχουν το ψυχικό σθένος να συγκρούονται με τους ισχυρούς των ημερών τους.

Διέθεταν σε μεγάλο βαθμό εκκλησιαστικά ήθος και φρόνημα.

Οι χριστιανοί με την πάροδο του χρόνου καταστάθηκαν χαλαροί περί την πίστη, ιδιαίτερα στη Δύση, ενδίδοντας σε ποικίλους πειρασμούς και αλλοιώνοντας τον ευαγγελικό λόγο. Κατά την εποχή της λεγόμενης «Αναγέννησης» καυχήθηκαν ότι ανακάλυψαν σημαντικό υποκατάστατο αυτού του λόγου, το αρχαίο ελληνικό πνεύμα!

Αν ήσαν έντιμοι θα έλεγαν ότι επανήλθαν στο αφροdisιακό και βακχικό κλίμα. Ούτε το ιδανικό του καλού καγαθού προσέγγισαν ούτε τις συνέπειες της «ύβρεως» στάθηκαν ικανοί να κατανοήσουν. Γι' αυτό και έδειξαν ακραία την περιφρόνηση προς τους υπόδουλους Ρωμηούς, τους ορθόδοξους χριστιανούς, που υπέφεραν τα πάνδεινα υπό φρικτό ζυγό δουλείας και όμως υπέμεναν μη

υποκύπτοντας στο δέλεαρ προς εξισλαμισμό. Καλλιέργησαν αυτοί οι διαχρονικά μισέλληνες το ιδεολόγημα ότι οι ραγιάδες δεν είχαν τίποτε το κοινό με τους αρχαίους Έλληνες. Δεν τους απαγόρευσαν να φοιτούν στα σχολεία τους, όπου διδασκόταν η αρχαία Γραμματεία, όπως είχε κάνει ο Ιουλιανός κατά την εποχή των Τριών Ιεραρχών.

Τέτοια σχολεία είχαν πάψει βέβαια να λειτουργούν στο υπόδουλο Γένος. Και τα παιδιά των υποδούλων έπρεπε να ξενιτευτούν για να αποκτήσουν κλασική παιδεία.

Όμως η πίστη είχε σφυρηλατηθεί κάτω από τις δοκιμασίες και δεν ήταν εύκολο να την απεμπολήσουν. Πολλοί φοιτητές κατά την πρώιμη «Αναγέννηση» δεν έλαβαν πτυχίο, επειδή αρνήθηκαν να υποταχθούν στο παπικό δόγμα. Αργότερα, κατά την εποχή του «Διαφωτισμού», όταν ο λίβας της αθεΐας σάρωνε τη Δύση, όπου είχε στρεβλωθεί ο ευαγγελικός λόγος και είχε στραγγαλισθεί η ελευθερία του προσώπου, ΟΥΔΕΙΣ Ρωμηός ασπάστηκε το υλιστικό κοσμοείδωλο! Βέβαια κάποιοι αστόχησαν κατά την παράδοση. Μεταξύ αυτών σημαιοφόρος ο Κοραΐς.

Οι μαθητές του υπήρξαν οι ευνοούμενοι των ισχυρών «προστατών» μας, οι οποίοι τους εγκατέστησαν σε θώκους, προκειμένου να εργαστούν με ζήλο για την κατεδάφιση της παράδοσης του πονεμένου λαού μας, που συνέχισε να υποφέρει κάτω από άλλου είδους δουλεία πλέον. Ήταν αυτοί, που ήλθαν να μας ξεστραβώσουν κατ' εντολή της «ακαθαρσίας της Ευρώπης», όπως γράφει ο Μακρυγιάννης.

Ο λαός άντεξε 150 έτη στην πίεση αυτή αποχριστιανισμού και αφελληνισμού χωρίς ισχυρή τη συμπαράσταση των πνευματικών του ηγετών. Δεν τον λύγισε η φτώχεια, στην οποία ήταν συνηθισμένος, αλλά η ευμάρεια των τελευταίων δεκαετιών. Και έγινε γραικύλος (παπαδιαμάντειος χαρακτηρισμός). Περιφρονεί, λoidωρεί και πολεμά την πίστη του, την πατρίδα του, τον θεσμό της οικογένειας. Και με τη στάση του αυτή προσδοκά καλύτερο μέλλον! Αυτή είναι η τραγωδία του Νεοέλληνα.

Με περισινή απόφαση του αρμοδίου υπουργείου, που φέρει τον σχοινοτενή τίτλο Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων, παύει να είναι υποχρεωτική η παρουσία των μαθητών στη σχολική γιορτή προς τιμή των Τριών Ιεραρχών. Αλλά, διερωτώμαι, γίνεται γιορτή την ημέρα αυτή στα σχολεία; Υπάρχουν ακόμη σύλλογοι διδασκόντων, στους οποίους λαμβάνεται κατά πλειοψηφία απόφαση να γίνει γιορτή.

Και υπάρχουν διδάσκοντες πρόθυμοι κουραστούν να ετοιμάσουν; Τότε υπάρχει ελπίδα! Πολύ φοβούμαι ότι το υπουργείο έλαβε απόφαση επιβολής ποινής μετά θάνατον.

Επί δεκαετίες, κατά τη μεταπολίτευση, τα Συμβούλια των Ομοσπονδιών των εκπαιδευτικών δεν κρύβουν τις αντιεκκλησιαστικές και αντεθνικές τους απόψεις προσφέροντας στήριγμα στους αποδομητές της παιδείας μας. Από κεκτημένη ταχύτητα οι σήμερα κρατούντες δεν έχουν αντιληφθεί ότι το έργο έχει αχθεί εις πέρας!

Επιχαίρουν, επειδή κατάφεραν, επί τέλους, να θέσουν τους Τρεις ιεράρχες στην αποθήκη του μουσείου της εκπαίδευσης. Τώρα προέχει να καταστεί ουσιαστικός ο τομέας των θρησκευμάτων, καθώς, οι κρατούντες στη διεθνή σκηνή έχουν δώσει εντολή για την καλλιέργεια του ιδεολογήματος των ανοικτών (Σόρος) και πολυπολιτισμικών κοινωνιών.

Γιατί να διδαχθεί ο άδολος μαθητής το υψηλό φρόνημα των αγίων της Εκκλησίας μας. Καλό είναι να αποκτήσει γνώσεις παντοειδείς, αφού θεωρείται ότι αυτές αποτελούν προϋπόθεση επαγγελματικής επιτυχίας.

Μάλιστα διατείνονται ότι οι γνώσεις περί τις θρησκείες των άλλων λαών συμβάλλουν στην κατανόηση αυτών και στην ειρηνική συνύπαρξη! Αλλά είναι οι λαοί που κηρύσσουν τους πολέμους ή αυτοί που κατέχουν στο έπακρο τις γνώσεις και την ψυχολογία των μαζών;

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

29.01.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/